

Intervenienter: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Tolkningsfrågor

1) Ska artikel 56 första stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt jämförd med artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster⁽¹⁾ tolkas på så sätt att den utgör hinder mot en nationell bestämmelse som innebär en tvingande skyldighet för en upphandlande myndighet att endast anta anbud från företag, inbegripet deras underleverantörer, som i sina anbud skriftligen åtar sig att betala de arbetstagare som utför de aktuella tjänsterna en statligt fastställd minimilön som enbart gäller för offentliga och inte för privaträttsliga kontrakt, om det varken finns någon allmän lagstadgad minimilön eller ett för en potentiell uppdragstagare och eventuella underleverantörer bindande kollektivavtal med allmän giltighet?

2. För det fallet att den första frågan besvaras nekande:

Ska unionslagstiftningen beträffande offentlig upphandling, särskilt artikel 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster⁽²⁾, tolkas så, att den utgör hinder mot en nationell bestämmelse, som 3 § stycke 1 tredje meningen i delstaten Rheinland-Pfalz lag om åtagande att följa kollektivavtal och minimilön vid offentlig upphandling, vilken föreskriver en tvingande skyldighet för den upphandlande myndigheten att utesluta ett anbud om en ekonomisk aktör inte redan genom en särskild förklaring i anbudet åtar sig en viss positiv skyldighet som denne ändå hade haft enligt avtalet vid en tilldelning av uppdraget utan någon sådan förklaring?

⁽¹⁾ EGT L 18, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 134, s. 114.

Talan väckt den 17 mars 2014 – Europeiska kommissionen mot Republiken Italien

(Mål C-124/14)

(2014/C 175/27)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: C. Cattabriga och M. van Beek)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 3, 6 och 17.2 i direktiv 2003/88/EG⁽¹⁾ genom att utesluta personal med "ledningsuppgifter" (det vill säga läkare) inom den nationella sjukvården från rätten till högsta genomsnittlig veckoarbetstid på 48 timmar och all personal inom den nationella sjukvården från rätten till elva timmars sammanhängande ledighet per dygn utan att säkerställa att de ges motsvarande kompensationsledighet, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artiklarna 3 och 6 i direktiv 2003/88/EG ålägger medlemsstaterna att vidta de åtgärder som behövs för att se till att varje arbetstagare får minst elva timmars sammanhängande ledighet per 24-timmarsperiod och att den genomsnittliga arbetstiden under varje sjudagarsperiod inklusive övertid inte överstiger 48 timmar. Undantag från dessa bestämmelser får förekomma men endast under tydligt preciserade villkor.

Vid genomförandet av direktiv 2003/88 har den italienska lagstiftaren åsidosatt dessa bestämmelser genom att utesluta alla läkare med "ledningsuppgifter" inom den nationella sjukvården från tillämpningsområdet för bestämmelserna om högsta genomsnittliga veckoarbetstid och all personal inom den nationella sjukvården från bestämmelserna om dygnsvila.

Kommissionen noterar särskilt för det första att i Italien anses alla läkare inom den nationella sjukvården officiellt ha "ledningsuppgifter", enligt lagstiftningen och enligt kollektivavtalen för den nationella sjukvården, utan att de nödvändigtvis har faktiskt chefsansvar eller förfogar över sin egen arbetstid. För det andra har de italienska myndigheterna inte kunnat visa att personalen inom den nationella sjukvården, trots att den utesluts från rätten till elva timmars sammanhängande ledighet per dygn, direkt efter arbetstidens slut ger tillbörlig sammanhängande kompensationsledighet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (EUT L 299, s. 9).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Törvényszék (Ungern) den 18 mars 2014 –
Iron & Smith Kft. mot Unilever NV**

(Mål C-125/14)

(2014/C 175/28)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Fővárosi Törvényszék

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Iron & Smith Kft.

Övrig part i målet: Unilever NV

Tolkningsfrågor

- 1) Är det förhållandet att ett gemenskapsvarumärke är känt i en enda medlemsstat tillräckligt för att varumärket ska anses vara känt i den mening som avses i artikel 4.3 i direktiv 2008/95/EG ⁽¹⁾ om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar, även när den nationella ansökan om varumärkesregistrering, mot vilken en invändning har gjorts på grundval av att gemenskapsvarumärket är känt, gavs in i ett annat land än nämnda medlemsstat?
- 2) Får de principer som Europeiska unionens domstol har slagit fast i fråga om verkligt bruk av ett gemenskapsvarumärke tillämpas inom ramen för de geografiska kriterier som används vid prövningen av huruvida ett gemenskapsvarumärke är känt?
- 3) Om innehavaren av ett äldre varumärke styrker att gemenskapsvarumärket är känt i andra länder – vilket omfattar en väsentlig del av Europeiska unionen – än den medlemsstat där den nationella ansökan om varumärkesregistrering gavs in, får det krävas att denne, oaktat det nyss anförda, ger in tillräckliga bevis även med avseende på nämnda medlemsstat?
- 4) Om den föregående frågan besvaras nekande, kan det mot bakgrund av den inre marknadens särdrag förhålla sig så, att ett varumärke som använts i hög grad inom en väsentlig del av Europeiska unionen är helt okänt för de nationella relevanta konsumenterna, och att det andra villkoret för att det registreringshinder som anges i artikel 4.3 i direktivet ska föreligga således inte är uppfyllt, eftersom det inte föreligger någon risk för förfång för eller att det dras otillbörlig fördel av särskiljningsförmågan eller renomméet? Vilka omständigheter måste i sådant fall innehavaren av gemenskapsvarumärket styrka för att nämnda villkor ska anses vara uppfyllt?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, s. 25, och rättelse i EUT L 228, 2009, s. 47).